

mallorca socialista

N.º 43 - Febrer 1982 - 50 Ptes.

EDITORIAL

VOLUNTAT DE FUTUR

Després de la llarga nit del franquisme, la democràcia parlamentària establerta per la Constitució de 1978 ha aflluixat la pressió ofegant i destructora que exercia el centralisme sobre les nacionalitats oprimides de l'Estat Espanyol. Enmig dels ensomnis del canvi polític no faltaren ingenus que pensaren que —desapareguda l'opressió de les nacionalitats— els partits nacionalistes havien perdut irremeiablement la seva raó d'esser. S'admiraven de veure la UCD que feia professió de fe autonomista. Alguns centristes mallorquins, fins i tot, arribaren a declarar-se públicament nacionalistes. Així un sector important de la Unió Autonomista pogué integrar-se dins la UCDB pensant, que com a "ala nacionalista" d'aquest partit, jugaria un paper important en el recobriment de la personalitat del nostre poble. A l'esquerra, una FSB-PSOE que recordava diàriament que el socialisme espanyol de Felipe González, ahir com avui, propugnava un Estat Federal per a permetre la solució definitiva de la problemàtica de les nacionalitats. Més enllà, el PCE se sumava també al carro del nacionalisme i esdevenia —relativament— el PCIB. La referència al país no faltà tampoc entre els seguidors de Fraga que es convertiren en AP-Conservadors de Mallorca. Si, a la fi, totes les grans forces polítiques de l'Estat Espanyol havien assumit els sentiments autonomistes ¿no semblava lògica la dissolució de les formacions nacionalistes?

Però els fets demostraren aviat la inconsistència de tals il·lusions. AP simbolitzava una dreta ampliament nodrida de vells franquistes, propugnatrice del més antisocial neoliberalisme i aferrissadament centralista. La UCD era una dreta camuflada, farcida d'incoherències, on convivien franquistes d'ahir amb alguns indocumentats que la valoraven com una eina de "canvi sense risc". El fals federalisme del PSOE prest degenerà en una oberta hostilitat contra les nacionalitats —Catalunya i Euzkadi— on sofria dures derrotes a mans dels partits nacionalistes de dreta i d'esquerra. I la crisi del PCE té el seu detonant en la incapacitat per entendre el problema basc, fet que ha permès la seva desfeta total a mans d'Euzkadi-ko Ezkerria. Tot això, a més a més dels perills evidenciats per l'intent de retornar a una dictadura bel·ligerant contra les nacionalitats que representà el 23-F, han restablert plenament la validesa d'un axioma: els partits nacionalistes són l'únic mitjà de sobreviure que tenen les nacionalitats oprimides.

Per assegurar la supervivència d'una nacionalitat, els partits nacionalistes no poden ésser mai forces testimonials sinó organitzacions fermament arrelades dins la pròpia societat, instruments de defensa contra el pillatge econòmic, l'alineació cultural i la dependència política. I dins un sistema democràtic un partit nacionalista ha de dur endavant una doble lluita per assolir un poder que li permeti dur endavant una opció de futur: d'una banda aconseguir —en el cas de les Illes— una àmplia representació dins totes les institucions (Municipis, Consells Insulars, Parlament Autònom, Corts Espanyoles) i de l'altra enfortir les organitzacions de lluita popular i cultural —entitats culturals, associacions de veïnats, sindicats, etc.— per tal de realitzar dia a dia una veritable educació d'un poble fins ara alienat i oprimat. Deixem que els partits estatals siguin l'àmbit per escalar poder a disposició d'alguns provincians de les Illes que volen fer carrera a Madrid. La missió històrica del PSM és tota una altra: fer que Mallorca faci camí cap a un futur de plenitud nacional. I amb aquesta voluntat de futur els nacionalistes del PSM donaren la batalla. La victòria del nacionalisme a les Illes significaria que hem aconseguit arribar a una maduresa històrica com la que exemplifica Catalunya, o exemplificarà Euzkadi si desterra la violència. La derrota nacionalista donarà com a resultat que les Illes esdevinguin definitivament bé un domini de la dreta —talment com una Galícia Insular— o bé de l'esquerra jacobina. Ens hi jugam massa per no llançar totes les forces a la lluita per la victòria del poble de Mallorca. I la Història ens mostra com cap poble ha estat vençut definitivament —Israel, Polònia, Irlanda— si té una ferma voluntat de no cedir el futur a mans dels seus opressors.

L'AJUNTAMENT DE SELVA, VERGONYA PER A LA DEMOCRÀCIA

Feixisme i corrupció, la característica general de l'actuació del batle de Selva

Pàg. 6-7

LA POLÍTICA ANTISOCIAL D'UCD
PENSIONS MILLORADES
O PENSIONS DE MISÈRIA?

Pàg. 3

LA
NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
A L'AJUNTAMENT
DE CIUTAT

per: Joan Perelló

Pàg. 5

L'ANE,
SOLUCIÓ
PER A QUI?

Pàg. 12

curial

novetats importants:

* Rainer Maria Rilke
*La cançó d'amor
i de mort del corneta*
Christoph Rilke

Traducció de Carles
Riba. Precedit de
*Potser contat de
nou amb persimònia*
de Salvador Espriu
Seguit de
Rainer Maria Rilke
de Jaume Bofill i Ferro
Clàssics Curial, 10

..

* Maria Angela Cerdà
*Els pre-rafaelites
a Catalunya*
Biblioteca de cultura
catalana, 50

..

* *Estudis d'Història*
Agrària 3

..

* *Randa 12*
Economia, cultura
i societat a Mallorca
i Eivissa. Dirigida
per Josep Massot.

OPINIÓ

Per la manca total i absoluta de raó...

El preu del treball, la propietat dels mitjans de producció, la igualtat econòmica, l'emancipació econòmica dels treballadors, etc., etc.,... Ve't aquí les reivindicacions puntuals dels homes que no gaudien de les hegemonies socials que alliberen de la injustícia i que permeten esser i sentir-se lliures de certes calamitats. Perquè en general aquelles reivindicacions econòmiques sempre tenen el seu justificant amb la manca d'uns valors ètics, la Justícia, la Llibertat, l'Equitat. Per això la reivindicació socialista sol esser sempre integral, on si es reclamen bens materials sempre es fa en nom de la Justícia, de l'Equitat, etc. El socialisme ha estat un entestat defensor de valors humans i d'aquí li ha de venir forçosament el seu característic progressisme. D'aquí que el títols de les primeres publicacions esquerranes de Mallorca, "El obrero", "la solidaridad", el iris del pueblo", tan evocadors i suggerents d'una gran bona fe ens vinguin tan a punt per a confirmar la preocupació dels primers socialistes envers uns valors que malauradament per tots, avui van tan a la baixa.

Ara que podem contemplar un espai tan interessant de la història de l'home, de les seves lluites i també de la seva ganància econòmico-social, ens costa d'entendre que aquest home, desinhibit de certes opressions econòmiques i socials, no hagi partit ja de cap a l'exercici de més supremes activitats.

Pensaven els utòpics que aquest era la fi que estimava com a valor suprem l'humanitat, però els deus de la premsa, els deus dels èxits, els deus de la tècnica i el deus del confort i de la instal·lació sembla que han convençut plenament l'home actual de la bondat absoluta de les seves propostes.

De poc ha servit aquesta lluita per uns valors absoluts, objectius i immutables que a l'home aprofiten per al seu progrés. L'home resta avui dins una situació de gran passivitat. Es un adorador de l'èxit per l'èxit, de la premsa per la premsa, de la tècnica per la tècnica, és incapaç de contemplar-se ni tan sols a sí mateix. Malgrat que no li manquen ocasions ni motius per entendre bé, que l'èxit no val per sí mateix sinó pel valor del bé que produeix, que tampoc la tècnica no val per sí mateixa, sinó pels bens que per la seva presència se'ns faciliten i que la premsa només se legitima quan s'entén com un medi per assolir una estimada calma,...

Dóna la impressió de que aquesta ganància socio-econòmica que posem avui les actuals generacions i que prové innegablement de l'esforç generós de les generacions passades, no hagués fet més que deixar la gent tranquil·la i aliena a tot nequit, es veu que fa mal bestir quan hom té la panxa plena, però cal preguntar-se plena de què?

També hi caben moltes altres preguntes, perquè un mal tan entès obeeix naturalment a causes complexes, però quantes vegades no hem gengut la mala consciència de que el socialisme ha pogut col·laborar a aquesta situació? Al enfatitzar els aspectes econòmics de les reivindicacions de l'home, en perjudici i oblidant-se de certs valors que fan falta, ara ho veim, a l'home per tal de motivar-se i seguir visquent. I no parlem de la filosofia dels rendiments polítics, de l'eficàcia, dels números fets, de l'Estat modern i centralitzat... Quan veuram clar certs socialistes que les arrels jacobines no han ajudat a trobar el camí de l'autèntic progrés?

Es ben palès que l'home contemporani va arreconant valor rera valor, però per una altra banda no és tan evident que surtin a rotllo valors nous, per tan el nostre món se va emprobrint, i l'alternativa que té l'home és de viure o morir, i parlem amb un sentit molt simbòlic, i va lligada a tot un món de motivacions que a poc a poc ell mateix va enterrant.

Nosaltres que malauradament som uns condemnats, però que no volem morir, hem fet, feim i ferem propostes de viure als homes d'aquestes terres, amb qui volem compartir les nostres motivacions. Motivacions conegudes, que ens venen del nostre amor a aquesta terra, de la nostra estimació per uns valors immutables de Justícia, de Llibertat de Solidaritat i de Compromís en les coses concretes per a millorar-les, i assolir-ne un progrés. I per la responsabilitat de defensar-nos, sobre tot, d'aquestes condemnes que ens venen de tant de temps ençà imposades per la força de la manca total i absoluta de raó.

Clement Garau
i Arbona

Sabíeu que...?

INFORMATIU BALEAR. Això ja és desparat! A més a més d'esser aquest programa poca cosa més que un avort del que hauria d'esser un programa en la nostra llengua, i que parlàs de les nostres coses; i a més a més de tenir locutors que tot d'una que poden parlen en foraster, com si d'un desig orgàsmic irreprimible es tractàs; idò ara, cop i repic! Informatiu Balear s'ha convertit ni més ni manco que en la televisió privada d'UCD-Balear. No hi ha programa que no surti N'Albertí, don Jeroni o don Rodríguez-Miranda, ministre, o tots dos junts i un parell de vegades. Sabran aquests senyors de Informatiu Balear què és allò que se'n diu vergonya?

TVE. D'ençà l'entrada de Robles Piquer, l'"ente autònom" sembla que torna per "rutas imperiales". Si deixam de banda l'entrada de noves locutores als informatius, pot dir-se que aquests espais en res no han canviat des de la dictadura, ja que ens segueixen "informant" i qual de bé que en la millor època del franquisme. I altra és la projecció de pel·lícules-escàndol. Que pretenen: escandalitzar quatre beatots i així tenir una auto-excusa per estrènyer corretges, o és que de bon de veres volen promocionar el cinema de qualitat i d'aquestes contrades?

L'ACCÉS A RTVE DELS PARTITS POLITICS. I és que no hi ha com viure a Madrid per a fer bé les coses. A saber: 1a cadena: Unicament grups polítics amb representació parlamentària —els quatre de sempre—, i grups socials d'especial "importància", és a dir: CEOE, CCOO i UGT. Tot això ben amanit amb els criteris inevitables de: percentatge de diputats, àmbit nazi-onal, etc. 2a cadena: partits no parlamentaris, resta de centrals sindicals, altres grups culturals i socials, que ho sol·licitin i, ... taxan!, taxan! ... que el Consell d'Administració de RTVE els hi doni el seu vist i plau. Volieu igualtat d'oportunitats? —art. 9.2 de la Constitució—, taça i mitja!

"ELS ACCIDENTS A LES CENTRALS NUCLEARS" —en paraules de Agustín Alonso, catedràtic de tecnologia nuclear de la Complutense de Madrid— "són possibles, però limitats". Al cap de poc temps d'haver dit tan sàbies paraules, un escapament de material radiactiu a la central nuclear "Ginna" (Ontario, Nova York), a 30 kms d'una ciutat de 1.000.000 d'habitants, obliga a declarar l'estat d'alerta.

A l'endemà, altra escapament de vapors radiactius a la central nuclear "Yankee" (Vermont, Nova York). I això sí no contem els accidents de poca importància, i l'adentat tècnic dels EEUU.

I mentrestant, dali P.E.N.!

"LA PREMSA s'esforçarà per atendre sempre el dret a la informació que tenen els ciutadans". Luís Ma. Anson dicit —president de la Federació d'Associacions de la Premsa espanyola—. Ah, bon al·lot, no deies el mateix quan el cas Vinader!

"EL CONSELL ha conseguit eliminar les manifestacions al carrer", digué Jeroni Albertí, de professió les seves presidències. I és ben veritat. Si alguna cosa ha fet el Consell és desanimar la gent, treure'ls la confiança i l'esperança en que l'arribada dels organismes autonòmics suposaria la solució dels problemes il·lencs. Però, idò, s'han de manifestar si els hi heu tret totes les il·lusions? Per tot això, gràcies Jeroni!

PREUS ESPECIALS PER A GRUPS

Botes excursionisme i muntanyisme

Carrer Arabi n° 3 A
(devora Església St. Miquel)

Tel 217061 - CIUTAT

socialista mallorca

Responsable-Coordinador: Rafel Oliver Piguillen.
Consell Redacció: Antoni I. Alomar, Bartomeu Carrió,
Tomeu Payeras, Josep Tur i Mari.
Edita: Partit Socialista de Mallorca.
Redacció i Administració: Carrer Temple, 7. Ciutat.
Tel. 221414-221626.
Imprimeix: Editora Balear, S.A.
Dipòsit Legal: PM511-77.
Tirada: 5.000 exemplars.

¿PENSIONS MILLORADES O PENSIONS DE MISÈRIA?

Una de les millors clienteles electorals d'aquesta dreta vergonyant que és UCD han estat els pensionistes: sector particularment nombros de la societat mallorquina, sobretot a la nostra Part Forana cada cop més envellida. Les amenaces —orquestrades pels cànecs locals com a majors d'UCD— de "pèrdua de la pensió" en cas de victòria electoral de l'esquerra han fet triar a molts dels nostres vells la papereta del "donut bicolor" a les eleccions de 1977 i 1979. Previsiblement aquesta demagògia coactiva sobre els vells jugarà altra vegada ben fort a les properes eleccions generals de 1983. Una dreta desacreditada, per inepta i antisocial, sembla disposada a tot —alguns dels seus sectors més extremats no descarten el Cop d'Estat com a última ratio— per tal d'aturar una victòria dels socialistes que totes les enquestes anuncien com a inexorable.

En el B.O.E. de 1 de gener de 1982 trobam el text del Reial Decret 3218/1981 "sobre revaluació, millora i quanties mínimes de pensions del Sistema de la Seguretat Social". El text porta la signatura de Santiago Rodríguez Miranda, Ministre de Treball i Seguretat Social. Llegint de prim compte aquesta suposada "millora" de les pensions de la S.S. els mallorquins ens adonem que hem guanyat ben poc de tenir un ministre de la nostra terra —per bé que si guanyem "adoptat"— a l'hora d'aconseguir per a

les nostres classes passives alguna cosa més que uns sous de misèria. Rodríguez Miranda ha fet sempre professió de fe d'esser un "social-demòcrata" dins aquest embull inextricable que pretén esser UCD per tal de dissimular la seva verdadera cara: una dreta pura i simple. Doncs bé, les pensions "millorades" —les cometes són de rigor— que ens arriben de la mà del suposat social-demòcrata Rodríguez Miranda segueixen essent el "salari de misèria" que la dreta assigna a les classes treballadores arribada l'hora d'esdevenir "classes passives".

Una gran majoria de les pensions dels diversos règims de la Seguretat Social que perceben els mallorquins no superen les denominades "quanties mínimes". Després d'aplicar a les antigues quanties uns esquitxos tants per cents de "millora" —110/o, 50/o i 30/o— que queden grotescament per davall dels increments del cost de la vida —agregats a Mallorca pels costos d'una insularitat no reconeguda per Madrid— ja tenim a punt el sou que ha de permetre "viure" —cometes altra vegada!— als vells mallorquins. Així 678 pts. seran el salari/dia d'un jubilat major de 65 anys, ja que si fos menor s'hauria de conformar amb 592. Una viuda haurà de passar amb 515 pessetes/dia —si és menor de 65 anys en tindrà prou amb 444— salari que en el cas de tenir fills menors de 18 anys o incapacitats milloraria amb 200 pts. diàries,

més 8,33 pts./dia de la ja còmicament denominada "protecció familiar". Aquestes quanties, però, encara queden molt per damunt de les de l'antic SOVI —que engloben bona part dels vells pensionistes de la pàgesia de Mallorca— que veuen la seva prestació diària limitada a 507 pts. de jubilació i a 434 pts. de les vídues.

Aquest trist espectacle d'unes pensions insuficients, per afegit, es carrega més encara de tintes ombrívols si recordem que la UCD —amb el vist i plau del PSOE— ha reforçat les incompatibilitats entre les pensions i entre les pensions i el treball. Una dona que cobra jubilació pot sol·licitar una viudetat i —per una filigrana de la matemàtica d'UCD feta amb més imaginació que la "teoria d'Einstein"— resultar que després de sumades jubilació i viudetat quedar cobrant les 15.210 pts. que cobrava abans. Si una viuda té l'ocurrència de posar-se a treballar perquè l'esquifida pensió de viudetat no li basta per arribar al cap del mes, està obligada a comunicar-ho a la Seguretat Social i pot trobar-se amb la sorpresa d'una reducció de més d'un 50 per cent, o més, de la seva viudetat. És clar que la previsora UCD ha procurat que aquest "teorema" no fos aplicable a les grans pensions —n'hi ha de més de 130.000 pts.— de certs privilegiats. Aquests poden sumar viudetats de 40.000 pts. amb jubilacions de 80.000, aquestes viudes poden seguir co-

brant —sense cap reducció— les 40.000 pts. i treballar amb bons salaris. Particularment dramàtic és el cas dels invàlids afectats d'una incapacitat "per a la seva professió habitual". Aferrant-se a l'argument que si no fan altra feina deu esser perquè no la cerquen amb prou interès, la Seguretat Social no els garanteix pensió mínima de cap casta. A alguns després d'aplicar-los el "teorema d'UCD" en matèria de pensions, les ha resultat una quantia inferior a les 3.000 pts. mensuals.

La incompatibilitat entre pensions ha d'impedir acumular escandalosament quanties i, per tant, ha d'afectar als "privilegiats" i no, com passa ara, als pensionistes modestíssims que es limiten a les "quanties mínimes". El franquisme —un règim corrupte i autoritari— no atacà mai les grans pensions dels privilegiats però tampoc establí tantes incompatibilitats entre les petites pensions. Molts de pensionistes pensen que "amb En Franco estàvem millor". Aquí tenim un dels "brillants" resultats de la política antisocial d'UCD: l'enyorança de la dictadura. Que en pense l'esquerra de tot això?

Gabriel Oliver

(Conseller del C.G.I.)

Ultima Hora

Nº

TELES MALLORQUINES
I ROBA DE LLENGOS

a
**CAN
OLIVER**

Carrer Victòria 1
Tel. 631288 Soller

**Llibreria
QUART
CREIXENT,**

especialitzada en llibres en català, vos convida a la seva inauguració.

Divendres, dia 12 de febrer
—JOAN BROSA, presenta SEX-TINES, etc. 62

Dijous, dia 18:
—BLAI BONET, presenta la reedició d'EL PODER I LA VERDOR, Ed. Guaret

Divendres, dia 19:
GUILLERME D'EFAC
Cantarà les seves cançons.

Tots els actes començaran a les 7,30

C/. Ruí, 5
Tel. 213821
CIUTAT

EL 31 DE DESEMBRE: Per Mallorca, l'esquerra i el socialisme

Un any més, el Partit Socialista de Mallorca ha celebrat en solitari el 31 de Desembre en el seu vessant reivindicatiu i no folklòric com ho fa l'Ajuntament de Ciutat. Enguany la festa s'ha hagut de celebrar en es Born, lloc per altra banda del tot adient, tant o més que la Plaça Major. Llevat d'alguna adhesió, com l'Obra Cultural, o la PIMEA, cap altra organització mallorquina hi ha participat. Un pic més és el P.S.M. qui aguantava la Torxa del Nacionalisme a Mallorca.

SÍMBOLE D'IDENTITAT NACIONAL

El 31 de desembre del 1229 té la significació per a nosaltres de ser el punt de partida del nostre poble. La història dels mallorquins ve a començar aquí, per bé que la història de Mallorca tenguí uns 6.000 anys d'existència i que hagi influït, de forma important, en els homes de després de la Conquesta de Mallorca pel rei d'Aragó i Comte de Barcelona Jaume I. Una nova cultura, una nova llengua i nou camí conjunt al de les terres catalanes, així com una població, en una gran majoria catalana, s'establien a Mallorca, i el poble mallorquí de 1982 n'és

el seu descendent directe. El P.S.M. no es dedica, amb aquesta festa, a alabar l'expansionisme català dels segles XIII i XIV. El P.S.M. recorda aquest dia perquè és un símbol d'identitat nacional, perquè se'ns ha volgut fer esborrar la nostra identitat.

L'ALLIBERAMENT NACIONAL I DE CLASSE

El Partit Socialista de Mallorca no és un partit catalanista perquè sí. El P.S.M. és un partit socialista autogestionari que sap que l'alliberament nacional i el de classe van lligats i que, per tant, i en llenguatge més popular, és un partit completament mallorquí i mallorquí que coneix la història del seu poble (el mallorquí i no el balear), quina és la seva cultura i la seva llengua, i que vol el màxim autogovern per a Mallorca. Per res el P.S.M. es vendria, com volen donar a entendre molts dels seus detractors, a cap imposició de Barcelona si arribés a existir. El P.S.M. vol que els mallorquins ens governem a nosaltres mateixos, així sí, però sense renunciar a res d'allò que som. El P.S.M. sap que els Països Catalans tenen una tradició històrica

federalista, és a dir, l'autogovern de cada país, i la vol mantenir així com vol que Espanya no sigui sinònim de Castellà sinó, més bé, una extensió del mateix sistema de govern que destijam per als Països Catalans, seguint les vies de l'actual Constitució vigent votada majoritàriament pel nostre poble.

L'ALTERNATIVA NACIONALISTA D'ESQUERRA A MALLORCA

Aquestes afirmacions històriques i de sobirania així com un repàs als problemes actuals, tan espanyols com internacionals, LOAPA, LOFCA, Ecologia, OTAN, Polònia i Centroamèrica, etc. foren explicades en el parlament den Sebastià Serra, al mateix temps que una forta crida als nacionalistes independents i d'altres organitzacions polítiques (desbaratada en part per la pluja) a la formació, unitat i enfortiment, sense preponderàncies de sigles, d'una veritable alternativa nacionalista d'esquerra que a hores d'ara l'actualitat política a Mallorca comença a dibuixar.

Tomeu Carrió

Relleu a l'Estat Major: mesura de força?

Del tot inhabitual pot qualificar-se la mesura presa pel ministeri espanyol de la Defensa al substituir els membres de la Junta de Caps d'Estat Major de les forces armades. Aquests membres, no ho oblidem, havien tenguut un paper modest, però important, en la temptativa de cop d'estat del 23 de febrer de 1981, i això sí, no s'havia dubtat de la seva lleialtat al rei i al govern espanyols. Fins i tot es considerava que el general Gabeiras, cap de l'Estat Major de l'exèrcit de terra, havia contribuït a desarticular els plans d'intervenció dels caps de la divisió blindada Brunete, acantonada prop de Madrid, intervenció que, de ben segur, hauria modificat ben molt les coses, i en especial accelerat el suport al cop dels capitans generals encara vacil·lants.

El general Gabeiras i els altres membres de la Junta, organisme suprem de les forces armades, han estat pura i simplement rellevats de les seves funcions. Oficialment, el ministeri espanyol de la Defensa ha fet valer que els quatre membres de la Junta eren a prop de la reserva activa, és a dir, del retir, i que aquest procediment adoptat havia rebut el seu assentiment previ. Segons els medis dirigents a Madrid, l'Estat espanyol es disposa a entaular llargues i delicades negociacions amb els seus futurs associats de l'OTAN i convé, per tant, de renovar el comandament suprem de les forces armades abans d'aquesta ocasió.

Malgrat tot, sembla difícil no relacionar aquest relleu a l'Estat Major en la llarga i delicada temptativa iniciada des de ben abans del 23 de febrer, per tal de intentar posar els membres de les forces armades al ritme de l'estat. Així alguns dels militars ultres, la majoria ex-combatents a la Divisió Blava al costat de les forces alemanyes a la segona guerra mundial, han estat apartats després de posades anticipades a la reserva.

La temptativa de cop d'estat del 23 de febrer demostrà tanmateix, que aquesta temptativa de canvi havia semifrassat. L'exèrcit, malhuradament, pareix ésser encara molt sensible als arguments dels polítics de dreta i extrema dreta, que reclamen un "govern fort" i barrar el pas als "separatistes" i els "autonomistes".

Es també difícil no relacionar aquest trasbalsament a l'alt Estat Major amb l'apropament del procés del "colpistes" del 23 de febrer. Procés vist amb aprensió pel govern, per mor de la creixent tensió al si de l'exèrcit. El procés tindrà lloc pel febrer o març, i el govern, veient la tempesta que si li ve damunt, ha volgut ben segur anomenar un equip molt enèrgic a l'alt Estat Major, per tal de lluitar més eficaçment contra els creixents murris de certs sectors de l'exèrcit hostils a les sancions previstes contra els "colpistes".

Així i tot, seria també del tot necessari que aquest relleu a l'alt Estat Major servís, no només per donar la fermesa necessària en alguns moments delicats del pre-procés als "colpistes", sinó també per tal d'acomodar les forces armades al ritme de l'estat democràtic i de convivència pacífica que lliurement han elegit tots els ciutadans.

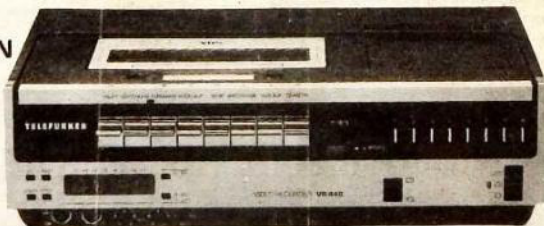
Redacció

AKAI
SONY
SHARP
THOMSON
TELEFUNKEN
etc...

TOT EN VIDEO

Les millors marques internacionals

Les millors facilitats de pagament. Fins a 42 mesos
El millor, el més selecte Club de Vídeo de Mallorca,
amb més de 500 pel·lícules al nostre catàleg
i la nostra experiència i servei

TELE - HOGAR

Nicolau de Pax, 16
Telèfon: 279750

Elegancia i bon gust

En models exclusius de:

Antonio Ponce
Atasi
Bop
Escola
Enrique Caminal

Hit Parade
Margarita Nuez
Martela Brazzy
Nina Ricci
Pertegaz

Pier Carden
Susana
Tanagra
Zebedia...

Banc de S'oli
Rubi, 12 Ciutat de Mallorca

PERSPECTIVES DEL PROGRAMA DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA A L'AJUNTAMENT DE CIUTAT

Per: Joan Perelló

En el moment d'escriure aquestes notes, amb la idea d'informar sobre les perspectives de cara a enguany del Programa de Normalització Lingüística que l'Ajuntament de Palma té aprovat, ens trobam a Mallorca altra volta envoltada d'una amarga polèmica lingüística que du camí de no acabar mai, encetada com sempre pels enemics públics de la nostra llengua i que, a rel d'una carta de Josep Maria Llompart, pot arribar a adquirir unes dimensions no gens favorables pel normal procés que hauria d'haver de cara a la oficialitat de la nostra llengua, provocant la divisió tant de la nostra llengua com dels propis ciutadans.

La unitat de la llengua catalana no pot ésser discutida ni posada en dubte, i manco encara amb la excusa de polèmiques. Ja quan l'Ajuntament de Palma va aprovar el Programa de Normalització Lingüística, a proposta del PSM i amb el suport

dels vots de la majoria del govern municipal, el partit de la oposició —UCD— va votar en contra, essencialment per mor d'un dels arguments que els polemistes enemics de la nostra llengua han fet seu: el nom de la nostra llengua. La passa important que l'Ajuntament donava en aquest sentit no va poder ser refrendada per la unanimitat de la corporació.

Naturalment el programa segueix endavant, encara que d'una manera por espectacular fins ara, però hem de ser conscients de quina és l'envergadura del programa, de les dificultats que poc topen, però el PSM seguirà defensant la seva aplicació al peu de la lletra. De cara al que resta de mandat municipal els projectes principals de la Delegació de Normalització Lingüística són els següents:

1.— Iniciar una campanya publicitària amb anuncis a les valles, edicions de cartells i fulls divulgatius,

anuncis a la premsa, cines, programes de ràdio, etc.

2.— Contratació d'un assessor lingüístic per a dur a terme les tasques de retolació, canvis d'impressos, traduccions, etc.

3.— Cursos de formació pels funcionaris, així com també a les barriades i als mitjans de comunicació.

4.— Edicions de llibres divulgatius, textos informatius, vocabularis per a la màxima informació dels ciutadans.

5.— Retolació en català dels carrers de Palma.

6.— Organització de diverses activitats relacionades amb la nostra llengua, com cicles de conferències, festival de cinema, fira del lliure en català, col·laboració amb les entitats culturals.

7.— Campanyes de l'ús de la nostra llengua a l'escola.

Aquest és, d'una manera sucinta, al desenvolupament de cara enguany que es farà del programa de normalització lingüística. Conscients, emperò, que just ens trobam a la primera fase per arribar a aconseguir que la nostra llengua ocupi el lloc que realment li correspon a la seva terra. Totes les mesures que se vagin adoptant, dins els àmbits de la vida pública, faran possible que s'eviti la discriminació del català. Com deiem al preàmbul del programa, tots els ciutadans d'avui tenim el deure indefugible de conservar el patrimoni lingüístic heretat dels nostres avantpassats, així com l'obligació de transmetre'l, en la seva màxima plenitud possible, als ciutadans del futur. Efectivament aquesta és la nostra responsabilitat, avui, que no podem deixar eixorca.

PSM

EL PROBLEMA DE LES NACIONALITATS A L'ESTAT ESPANYOL

Dia 26 de febrer: MARIO ONAINDIA

Secretari General d'Euskadiko Ezkerra

"Una alternativa d'esquerra per al País Basc"

Dia 12 de març: J. LLUIS ALBINYANA

Ex-president del Consell del País Valencià

FRANCESC DE P. BURGUERA

Secretari General del Partit Nacionalista del País Valencià

"Estatut del País Valencià" o "Estatuto del Reino de Valencia"?

Dia 26 de març: HERIBERT BARRERA

President del Parlament de Catalunya, i Secretari General d'Esquerra Republicana de Catalunya

"La LOAPA contra l'Autonomia a Catalunya"

**TOTS ELS ACTES COMENÇARAN A LES 20 HORES
AL SALÓ D'ACTES DE L'ESCOLA GRADUADA**

TRIS-TRAS

Boutique

Roba jove i original

Carrer Sindicat, 4 - Telefon: 22-56-73 - Ciutat

A Lluçmajor,
poble industrial
i sabater,
la qualitat, artesania
i bons preus
es donen la mà a

*Vosté
ens coneix*

Manuel Garcia Moreno
C/. Mayor, 39 • Tel. 66 02 35 • LLUCMAJOR

ENCARA NO SOM NI A MITJAN CAMÍ

lluita amb nosaltres

**Partit
Socialista
de
Mallorca**

L'AJUNTA VERGONYA

La dimissió de 3 regidors de la Candidatura Independent del municipi de Selva, a la sessió plenària del mes de gener, és la darrera baula d'una llarga cadena d'arbitrarietats protagonitzades per l'actuació personalista —posant un adjectiu "blan"— del Batle Francesc Vallori Coll (C.D.) secundades per Pere Bassa Vallori (U.C.D.) i, en ordre decreixent, pels regidors de la coalició C/D—U.C.D.

Això no obstant, pràcticament, la responsabilitat de l'esmentada situació ha de ser atribuïda al Batle, per la seva voluntat egocentrista de protagonisme que l'ha duit a centrar en ell tot el poder; definitivament, un dictador. Un dictador de llarga història, ja que quan era cap de la Falange durant el Franquisme fou nomenat Batle de la Vila, fa devers quinze anys i després d'un grapat d'anys de "complir" el càrrec hagué d'esser cessat per afers encara ara sense aclarir. Per bé que la nostra intenció no és exposar el "Currículum" del senyor Vallori, ben llarg, per cert, pensam que amb els fets exposats abans n'hi ha prou per veure com pot arribar a ser de surrealista que tenguin aquest mateix personatge quinze anys després com a Batle "democràtic", no a causa dels vots del poble, ja que va ser l'home manco votat, sinó gràcies dels vots d'investidura d'UCD.

El Sr. Vallori continua fent ús dels mateixos mètodes feixistes i fent possible la mateixa corrupció que fa anys, durant el règim passat, essent la causa de la seva retirada del càrrec. Feixisme i corrupció que han continuat essent la característica general de la seva actuació tot al llarg de prop de tres anys a

l'"Ajuntament democràtic". Seria massa llarg fèiem una anàlisi detallada de totes i de cadascuna de les arbitrarietats protagonitzades per aquest element, i ens limitarem, per tant, als punts més significatius.

Es el cas de l'acomiatament d'un contractat eventual, després de treballar amb eficiència (segons els informes dels funcionaris municipals, encapçalats pel secretari). De forma personalista i a una sessió permanent el nostre protagonista, el senyor Vallori, pel seu compte, decidí contractar una altra persona, presentant com a únic motiu que tenia un compromís personal. L'exposició i aclariment d'aquest fet a un Plenari causà indignació del públic, i qual quan hagués acabat la sessió ho demostrà amb uns expressius crits. Malgrat tot això, la decisió no fou revocada.

La mateixa cosa es pot dir de la decisió referent a l'adquisició d'un sistema d'extracció d'aigua potable que es va adjudicar a una empresa recomenada pel batle, i, per un valor superior al milió de pesetas sense donar cap possibilitat a una altra empresa que va ofertar un servei iguals condicions i menys d'un 30 0/0 del cost.

La culminació d'aquesta cadena d'arbitrarietats va

AMENT DE SELVA UNA A PER A LA DEMOCRÀCIA

arribar a la aprovació del projecte per a la conducció d'aigua potable fins a una finca rústica, que es troba a uns 1.500 m. del casc urbà i propietat del tinent d'alcalde Pere Bassa Vallori, president i cap de llista de la U.C.D. local. Aquest projecte va comptar amb una subvenció del 105 0/o (?) del Consell i "IRYDA". Sent això greu, pel fet de ser atesos els

l'argumentació de que "Ja que hi ha aigua potable, també hi ha d'haver les instal·lacions per les aigües residuals". Naturalment es compta, "a priori", amb els duros del Consell, és a dir, de tots. "UCD comple", no és vera, senyor Bassa?

La gestió financiera del Sr. Vallori es pot descriure amb qualsevol qualificatiu sinònim de "malversació",

no s'entén molt bé com s'ha distribuït. No vol dir això, que no es puguin justificar les despeses, el Sr. Vallori ha donat mostres de la seva habilitat en el tema, ara bé, en darrer terme, allò que sí que es pot afirmar és la ineptitud financiera. Aquesta ineptitud es reafirma en incloure l'actuació recapadora de la hazienda local, amb una hipoteca bancària

Consells Interinsular i Insular aporten subvencions de forma indiscriminada, des preocupant-se, una vegada els diners han sortit de les seves mans i no supervisant de forma concreta i correcta la gestió municipal, batles com el Sr. Vallori faran i desfaran segons els seus desitjos, deixant per als vinents regidors els problemes que ells han creat.

L'octubre de l'any passat, davant la reiterada actuació individualista i la política de fets consumats mantenguda com a constant, provocà una segona moció de censura, aprovada en votació per la majoria del ple. Aquesta circumstància és demostrativa de la situació en què s'havia arribat en el consistori, donat que alguns dels regidors de la majoria votaren en contra o se n'abstengueren.

La indignació popular i la seva impotència davant l'actual situació, es manifesten a cada ple amb crítiques repetides a l'alcaldia. Farts de no ser escoltats, després del darrer ple, es materialitzaren en unes pintades prop de la casa del batle i a la "Cruz de los Caídos".

**Redacció
de Mallorca
Socialista**

Feixisme i corrupció la característica general de l'actuació del batle de Selva

interessos particulars amb diners del contribuent, encara ho és més quan Moscarí i Biniamar, autèntics nuclis de població, no gaudeixen d'aquests serveis. Ara, davant l'astorament de tothom, i gràcies al vot de qualitat de Vallori Coll, s'ha aprovat a la darrera sessió plenària, un altre projecte per a la conducció i infraestructura d'aigües residuals al lloc abans esmentat, adduint

desordre, oportunisme, corrupció, parcialitat, ineficàcia... La seva major proesa ha estat multiplicar en un 400 0/o el dèficit de l'Ajuntament en quasi tres anys, fent-lo passar de quatre milions a setze, sense que encara se n'hagin pogut enterar els veïnats del municipi, en què s'ha gastat tot això. Si tenim en compte que totes les obres rellevants s'han realitzat amb càrrec a subvencions,

quantiosa, generadora de prolífics interessos, el Sr. Vallori es permet el luxe de no recaptar els quatre milions i escaig de pessetes que contribuents amb poca memòria i ànim de recolzament deuen a l'Ajuntament, alguns des de fa anys, fomentant entre els veïnats una sensació rara quan es veuen carregats amb les millores dels altres.

Obviament, mentre els

**ELS
ESPECIALISTES
EN
ALTA
FIDELITAT**

**so professional,
televisió,
cinema,
discs**

C/. Antoni Marques i Marques, 4
Telf. 296174
CIUTAT DE MALLORCA

LA POLÍTICA ECOLÒGICA DEL PSM

Aquesta ponència està destinada a clarificar en lo possible la política ecològica a seguir pel PSM. Consider positiu totes les crítiques i suggerències i correccions perquè pugui sorgir una redacció més completa i adaptada a la nostra realitat nacional.

Consideram a l'home, part integrant de l'ecosistema induint modificacions i rebent-ne les conseqüències. El futur de l'home està per tant lligat a l'ecosistema en el qual viu. Consideram a Mallorca i les altres illes com un ecosistema amb personalitat pròpia i és des d'un verdader autogovern on es poden administrar solucions adaptades a la nostra realitat. Les solucions preses des de centres on es coneix la problemàtica contribueix encara més a la seva degradació.

El partit ha de destriar clarament entre una verdadera política ecològica científicament fonamentada i, l'actuació o actitud de defensa de l'entorn natural anomenada actualment ecologisme. Si bé les dues postures són vàlides per aconseguir un futur millor, no coincideixen amb la tàctica a seguir.

Una política científica sobre la natura afavorirà sempre una productivitat elevada, la més econòmica possible amb un nivell mínim de contaminació.

Si el plantejament de les possibles vies de solució als problemes ecològics a algú li semblen autòptiques en la seva realització, hem de dir que ho seran en la mesura en què la nostra ideologia no estigui representada en els òrgans de decisió política de les nostres illes. Malgrat tot treballarem en la mesura de les nostres possibilitats.

ANALISI DE LA SITUACIÓ ACTUAL

L'home explota a la resta de la natura i determina la seva regressió. Si no fos així, no podríem aconseguir la matèria orgànica necessària per a la nostra subsistència. Ara bé, aquesta explotació pot anar des d'una explotació racional i ben planificada a un desgavell quasi total. És aquest desgavellament el nostre cas. Degradació, és la paraula que millor defineix la nostra actuació sobre la natura.

DEGRADACIÓ BIOLÒGICA

L'acció de l'home sobre el medi marí amb una explotació irracional ocasiona l'empobriment de la fauna i elimina moltes espècies. Indirectament, l'acció de les substàncies residuals de l'activitat urbana, industrial o agrícola, treballen en el mateix sentit. El desfàll urbanístic determina la degradació estètica i biològica del litoral. En el medi terrestre l'expansió cap a les zones vegetals verges, ja sigui per l'ampliació de cultius o de nuclis urbans a determinat la regressió quant a extensió i població d'espècies. Garrigues, platges, albuferes són exemples clars. Els incendis forestals contribueixen a minvar la nostra reserva vegetal amb conseqüències sobre la fauna i el clima. El medi urbà s'ha convertit en un martiri per als qui hi viuen, manca d'espai vital i d'espai, renous, olors, etc. influeixen negativament en el comportament humà, es torna més agressiu. Les pedreres i ports esportius, segons la seva situació i abundància, poden contribuir més i més a devaluar el paisatge que no a revalorar-lo.

Les capes del subsol reben els efectes nocius de les aigües provinents de les depuradores que no són utilitzades per a regar, els residus sòlids no tractats i els olis dels motors d'explosió contribueixen a la degradació subterrània. El xuclear gran quantitat d'aigua per davall el nivell del mar pot provocar la salinització irreversible a llarg termini amb conseqüències molt desfavorables per a l'agricultura.

La degradació estètica, és força important quant a extensió, intensitat i de conseqüències desastroses. L'especulació afavorida per una manca de planificació i de control urbanístic és a llarg termini contraproduent. Provoca una disminució de la qualitat de l'oferta turística, una baixa quant a la venda del servei, una manca

de qualitat del mateix, una disminució de personal. Per a mantenir els mateixos beneficis, l'empresa eixampla la seva capacitat, degradant més, minvant més la qualitat de l'oferta. És un expansionisme irracional d'aquesta indústria, que ha d'existir, però no subsistir a base d'una autofàgia geogràfica, sinó a base d'una seriosa i decidida programació. Com exemple esmentarem unes xifres. De cada 10 ptes. que generava un lloc turístic a l'any 67, es convertien l'any 77 en 3,74 en termes reals. Sovint es rebutgen les degradacions estètiques del nostre paisatge amb arguments més o manco científics, ens sembla que tant o més importants són les raons econòmiques i purament estètiques.

Una característica important de l'espècie humana és la de tadar energia. El consum d'aliments, és a dir, l'energia biològica o metabolisme biològic correspon a un 12 per cent de l'energia diària consumida. L'altre 88 per cent correspon a les altres despeses energètiques, transport, calefacció, etc. s'anomena metabolisme extern o cultural. L'energia que no correspon a l'aliment, l'obtenim a base de materials geològics (carbó, petroli, gas, urani, etc.) o del sol, directa o indirectament (eòlica, hidro-

Els organismes de govern insular, hauran de crear una Conselleria d'Ecològia, amb un gabinet on intervinguin representants científics de l'Universitat, Societat d'Història Natural, Laboratori Oceanogràfic, Iona, GOB, etc.

Des del Govern Insular es formentarà la investigació a les diverses entitats locals sobre la problemàtica dels nostres ecosistemes, coordinant les tasques amb les conselleries de Sanitat, Agricultura, Urbanisme, Ordenació del Territori, Indústria, etc.

El medi marí. Les alternatives per aconseguir una màxima productivitat podrien ésser les següents:

— Evitar al màxim l'arribada de substàncies contaminants provinents de l'agricultura (emprant substàncies biodegradables o de poca persistència, reduint l'ús de substàncies tòxiques no eliminables pel metabolisme animal).

— Fixar uns límits territorials de les aigües de pesca amb la finalitat d'aplicar les normes de protecció i control de la nostra fauna.

— Estudiar la possibilitat d'establiment de cultius de peixos per si el preu de cost recomana la seva protecció. Impulsar al màxim el cultiu de crustacis.

elèctrica, marees). Ecològicament la més barata és la solar, ja que és renovable i gratuïta. L'altre no és renovable i té una existència limitada. Sempre s'ha utilitzat l'energia més barata, però els economistes no calculen el preu de cost afegint-hi la degradació que ocasiona a l'ecosistema.

POLÍTICA ECOLÒGICA.
MECANISMES D'ACTUACIÓ
SOBRE ELS ECOSISTEMES

L'home ha d'explotar per a viure. La millor política ecològica serà aquella que és aconseguir una màxima productivitat amb una mínima degradació. Però és necessari tenir en compte el següent: L'energia a utilitzar serà la més neta possible dintre de les més econòmiques. Concentrar les zones d'explotació intensiva, deixant espais verges on l'ecosistema pugui subsistir i ésser estudiat. Degut al nostre eixamplament geogràfic, és de vital importància des del punt de vista econòmic i ecològic el reciclar el màxim d'energia possible. Ens referim a la reutilització d'aigües residuals, residus sòlids, olis pressats, paper, etc.

trolar el forat de les xarxes d'arrosegat. Reduir la pesca de llagosta amb xarxes, afavorir l'ús de les nanses (subvencions).

— Per a la protecció d'espècies elaborar un catàleg d'espècies en perill d'extinció.

En el medi terrestre l'actuació sobre les ecosistemes anirà amb el mateix sentit d'aconseguir una màxima productivitat, evitant el màxim la contaminació i la degradació estètica i ambiental. Una bona política ecològica ha d'aconseguir fins i tot la recuperació de les zones degradades, fent-ho compatible amb les intencions abans expressades. Consideram que les actuacions aniran amb el següent sentit:

— Afavorir el reciclatge (preu polític) de les substàncies sobrants i residuals (aigües, fums, olis, paper, herbes, plantes de cultiu, fullam i brancatge del baix bosc) amb la finalitat d'obtenir al material original purificat, la reconversió en adobs o productes energètics, etc.

— Especial protecció a una política energètica autogestionària possible a base de potenciar la investigació i aplicació d'energia solar, eòlica de reciclatge de materials, fotoquímica, i altres energies netes i cícliques. Estalviar al màxim recursos energètics geològics.

— Fomentar la intensificació dels cultius en determinades zones apropiades alhora que es destinen espais verges de muntanya, pla, albuferes, etc. a parcs natural amb la finalitat de conservar, ecosistemes per el seu estudi. Elaborar un catàleg d'espècies protegides (plantes i animals).

— Bosc: protecció contra els incendis, a més de les mesures habituals, las de neteja i utilització posterior (energia, adobs) del brancatge del bosc, en el mateix sentit l'explotació del pi mallorquí, rejuvenirà el pinar, dificultant la seva combustió. Eliminació de la lluita química contra la "procecionaria". Investigació, cultiu i explotació d'espècies d'interès per a la indústria química, farmacèutica i cosmètica. Explotació racional del bosc d'altres materials, fusta, carritx, palmes, etc.

— Caça: El socialisme autogestionari que defensam comença per la pròpia realització de la persona culturalment i emotivament, sense haver de recórrer als instints atàvics. El respecte a la natura i l'entorn també inclou als seus habitants siguin peixos, aucells, o plantes. Com espècie humana integrada dins l'ecosistema hem de matar per a viure, però no com esport. L'eliminació de totes aquelles espècies que no representen una biomassa important quant a l'aliment humà hauria de quedar exclosa. A l'arribar a la societat que defensam l'home no tindrà la necessitat de caçar, però mentre és necessària una legislació proteccionista en aquest aspecte.

— Recuperació estètica i paisatgística: Evitar al màxim la contaminació gasosa i acústica. Aplicació de llei que determina la recuperació estètica de les pedreres i mines. Especial protecció del nostre litoral, amb les següents mesures. No renovació ni concessió d'autoritzacions marítimes a construccions situades a la zona marítima-terrestre, que dificulti la visibilitat o que degradin estèticament el paisatge. Màxima autonomia als ajuntaments per part d'Obres de Port i Comandància de Marina o en el seu lloc el Consell dels corresponents litorals. Recaptació pels ajuntaments dels imposts derivats de la proximitat a la mar, reinvertint-los en la millora i recuperació d'aquesta zona. Vigilància dels vessants urbans al mar. No a la proliferació de ports esportius.

— Reserves hidràuliques. Evitar la contaminació d'aigües subterrànies per vessants urbans, d'aigües depurades o de residus sòlids. Estudi complet dels recursos hidràulics. Promoure l'embassament d'aigües, formes de regadiu amb poc cabal.

No es pot permetre l'extrecció d'aigua a fondàries que puguin produir una salinització de les aigües subterrànies, amb conseqüències molt desfavorables per a l'agricultura. Els organismes corresponents informaran dels llocs i fondàries a què es pot extreure l'aigua.

CÒRSEGA: NACIÓ SEMPRE EN LLUITA

L'Illa de Còrsega i la lluita del poble cors per la llibertat ofereix moltes semblances amb la problemàtica de les nostres Illes i d'altres situades a la Mediterrània

per: Josep Noguerol

La seva posició geogràfica molt apropiada a Itàlia, no gaire lluny de França i quasi tocant Sardenya la situa a un punt estratègic, vora els dos grans ports de Marsella i Gènova. Cal afegir que Còrsega no és troba lluny de les nostres Illes però a causa de les rutes comercials, manejades pels monopolis i el Estat, es necessari fer el doble de trajecte, per arribar-hi.

La superfície de l'illa és de 8722km², o sia dues vegades i mitja més gran que Mallorca. A diferència de la nostra illa, on es pot parlar del Pla i la Muntanya, Còrsega és com una gran muntanya amb àmplies valls i planures a prop de la costa i sobretot a la conflictiva Costa Oriental. Una característica pròpia és el "maquis", nom que es dona a la vegetació interior, tradicional refugi dels corsos i focus de resistència contra els invasors, d'aquí la internacionalització del nom.

La llengua corsa està molt apropiada a la italiana i serveix com a element unificador del poble cors enfront del francès.

Actualment la població sembla ésser, segons dades del 78, d'uns 227.000 habitants entre els quals hi ha bastants de francesos continentals, treballadors nordafricans i estrangers residents. L'emigració massiva de Corsos a la metròpoli i d'altres indrets del quasi extingit Imperi Francès i Amèrica ha fet ballar molt les xifres de població: a l'any 1936 hi havia uns 320.000 corsos a l'illa. La major part de la població se situa a la Costa i sobretot a les dues gran ciutats: Ajaccio (capital administrativa i del Sud, bressol de Napoleó, orientada cap al Ponent, uns 50.000 Hab.) i Bastia (més industrial, capital del Nord, orientada al Llevant, un 47.000 hab.), altres ciutats costeres són Sarte, Calvi i Aleria. L'interior s'ha despolititzat progressivament i ara l'única villa important és Corti que és la capital espiritual del Poble Cors.

UN PAIS MEDITERRANI

Per entendre millor la lluita actual del poble cors és prou interessant un breu esbós de la seva història, molt semblant a la majoria d'indrets mediterranis, principalment les altres illes, agrupada per la seva proximitat a dues potències com Itàlia (Gènova) i França.

Un resum podria ésser aquest: Restes arqueològiques d'uns noranta segles, cultures megalítiques, factories gregues, púnics, desembarc romà, vandals a la caiguda de l'Imperi, bizantins al segle VII, invasions sarraïnes a partir del 700. Carlemany dona Còrsega al Papa, lluites entre frances i àrabs. El segle XI Pisans i Genovesos expulsen els sarraïns i es barallen pel seu dret de captura, amb l'ajut del Papa guanyen els Pisans i així comença el feudalisme amb lluites constants entre nobles i després revoltes populars contra el nou ocupant genovès. El Rei d'Aragó sota la protecció del Papa, enemic de Gènova, tindrà el títol de Rei de Còrsega però el seu domini efectiu serà de poca anys, no així a Sardenya.

CORSEGA NACIÓ SOBIRANA

L'ocupació genovesa serà llarga i les revoltes populars contra l'opressió i els tributs van augmentant. La gran sublevació de 1729 aconseguí unir el poble i obliguen als ocupants a cercar refugi a les fortificacions de la costa. Els diputats de les províncies insurgents, aproven una Constitució i lluiten contra el

genovès i els seus aliats austríacs. Després es proclama la sobirania del "Regne de Còrsega" i es nomena rei Teodor I, baró alemany amic dels caps de la revolta. L'any 1738 l'intent d'independència és avortat per l'exèrcit francès aliat a Gènova. El sentiment nacional s'ha despertat i ja no s'aturarà a pesar de l'exili massiu i les execucions.

Un parell d'anys més tard una assemblea de representants o "Cònsuls" del poble cors aprova una nova Constitució esclata la rebel·lió general i l'any 1755 s'elegeix Paoli Cap de la Nació. Paoli ve de l'exili i aconsegueix dur endavant el somni d'independència del poble cors. Es configura l'illa com un Estat sobirà amb ministres, exercit, moneda... s'impulsa l'economia, es crea la Universitat de Corti i es duen a terme moltes millores. Però els genovesos encara es consideren propietaris de l'illa i el 1768 la venen a França. Aquest contracte mercantil entre dues potències indigna els corsos i la "Consulta" declara la guerra a França. La lluita és desigual i finalment l'exèrcit francès derrotarà les tropes corses a la batalla de PONTE-NOVO (1769). Paoli s'exilia amb molts de patriotes mentre a la muntanya grups de resistents continuaran lluitant un parell d'anys més i tota la població se sentirà ocupada. El període Paoli durà catorze anys i per les seves realitzacions Paoli és considerat pels corsos el Pare de la Pàtria. La derrota de la Nació Corsa a Ponte Novo donarà pas a l'ocupació francesa.

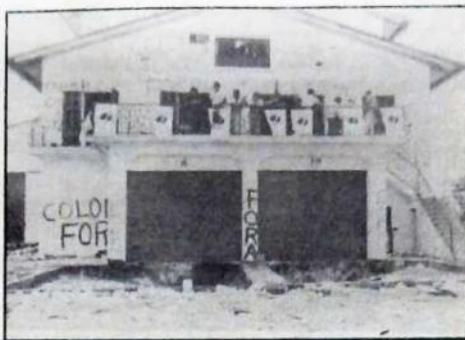
COLONIA FRANCESA

L'època de la Revolució Francesa es caracteritza per l'enfrontament entre els partidaris de les idees revolucionàries centralitzadores encapçalats per Napoleó Bonaparte i els nacionalistes que tornen tenir Paoli al front. La família Bonaparte haurà de fugir al Continent i els corsos expulsaran els francesos declarant-se sota la Corona del rei d'Anglaterra, però el 1796 els francesos tornaran acabar amb els insurgents. Napoleó serà l'amo de França i trobarà molts de partidaris entre els seus païsans, però no es pot considerar com un exemple de patriota cors.

Al segle XIX l'illa es troba sense recursos a causa de les anteriors lluites l'administració francesa de tipus colonial. La inseguretat augmenta motivada pels bandolers, bonapartistes i paolistes que es refugien al maquis.

Els deu anys de la República de Napoleó III s'impulsarà l'economia de l'illa però després la Tercera República considerarà la família Bonaparte responsable dels mals de França i es despreciarà els corsos en general. S'abandonaran tots els projectes anteriors, les mercaderies corses són taxades per entrar a la metròpoli en canvi les franceses envairan Còrsega, les mines tanquen... Les condicions d'existència es fan difícils i molta d'èl·lida emigran de manera progressiva.

El moviment nacionalista i autonomista demanen a la població que no perdi la seva lli-

gua i eviti la francesització; es demana, ja a principis de segle, l'autonomia dins l'Estat Francès. Còrsega ha caigut en desgràcia i França es despreocupa de rellançar l'economia. Es considera Còrsega com una colònia. A la guerra del 14 es mobilitzà a un terç de la població, i després del conflicte la vegetació salvatge haurà envaït la major part de terres cultivables. El govern francès pràcticament sols es preocupa de l'educació prohibint l'ús de la llengua corsa. El Partit Autonomista Cors demana l'Estatut d'Autonomia per intentar salvar l'economia i l'exodo massiu però les autoritats no escolten. A la fi de la Segona Guerra les terres cultivades no representen més que un 12% de les cultivables, el camp s'abandona i la població deixa l'anterior anant a les grans ciutats i emigrant.

EL DESPERTAR NACIONAL

Un fort despertador de la consciència nacional fou motivat pel Pla d'Acció Regional decidit pel govern de París a 1957 que pretenia entre altres coses: eliminar la tradicional economia caprinyera per "fer renèixer l'economia insular", escollir el turisme com a objectiu prioritari seguint un model d'edificació salvatge, la introducció a l'agricultura de propietaris i treballadors estrangers a l'illa... Aquestes disposicions clarament colonials comptaven amb el suport dels caps dels clans dominants, que es reparteixen el poder gaullista i socialista i duen a terme l'engany electoral.

Els anys 60 coneixen el renaixement amb força dels grups nacionalistes que s'uneixen contra els aspectes negatius d'aquest pla i volen defensar la seva cultura i economia que aquest projecte colonial posa en mans d'elements foranis a l'illa. Es multipliquen els moviments reivindicatius, es fan publicacions corses i se succeeixen les manifestacions contra aquests projectes, contra el colòni, per la Universitat, per l'alliberació dels patriotes empresonats... El moviment legal més important és l'Acció Regionalista Corsa (ARC) encapçalat per Edmond Simeoni, que demana l'autonomia i s'oposa als projectes colonialistes dels francesos. També es formen organitzacions clandestines que realitzen atemptats contra el símbol del colonialisme.

El Govern francès no accepta les pretensions corses però es comença a preocupar per les mobilitzacions i protestes. Així arriba als successos d'Aleria (28-8-75). Vint membres de l'ARC amb fusells de caça, entre ells E. Simeoni, ocupen el celler d'un colòni per denunciar el tràfic il·legal i l'autorització

de vins al mateix temps que demanen la redistribució de terres als agricultors corsos. París respon: policies aero-transportats assalten el celler, balança dos policies morts i un autonomista greument ferit i els altres empresonats al Continent. El Govern dissol l'ARC i es generalitzen els enfrontaments per la llibertat dels detinguts i les reivindicacions nacionals. Es produeixen vagues generals.

L'any següent, coincidint amb la sentència contra Simeoni i els altres, un caramull d'atemptats anuncien la creació del FLNC (Front d'Alliberament Nacional Cors), moviment independentista clandestí. L'Associació de Patriotes Corsos substitueix l'ARC per constituir-se després de l'alliberació al 1977 de Simeoni en l'actual UPC (Unió del Poble Cors) que va augmentant el nombre d'afiliats i té una gran influència popular.

Altres moviments nacionalistes legals com el CCN (Consulta de Comitès Nacionalistes -auto-determinació-) i el FPC (Front Patriòtic Cors), lluiten amb l'UPC i la gran majoria de la població pel reconeixement de la Nació Corsa, ataquen el fraudulent sistema electoral i s'oposen a l'expoliació econòmicocultural. Des de la clandestinitat el FLNC continua els seus atemptats contra els símbols del colonialisme francès, i elements para-policies que actuen amb impunitat.

LA RESPOSTA DE LA METRÒPOLI

A principis del 80 un grup de nacionalistes agafaren el suposat cap de FRANCIA i un dels còmplices, ambdós armats, decideixen entregar-los a la Justícia després d'una roda de premsa però el Govern tracta als nacionalistes de criminals de dret civil i decideix alliberar els "secuestrats", als enfrontaments d'Ajaccio hi haurà un policia i dos civils morts. Un parell de corsos seran empresonats i els terroristes de FRANCIA alliberats. A la fi del 80 a les preses franceses hi ha més de seixanta patriotes corsos i els moviments de solidaritat amb els presos i la reivindicació de la Nació Corsa amb una autonomia eficaç per resoldre els greus problemes econòmics, culturals i de tot tipus continuen.

La victòria dels socialistes a l'Estat Francès sembla obrir una nova esperança als nacionalistes corsos i el FLNC ha aturat els atemptats. S'espera, amb una certa reserva, que les promeses electorals del Partit Socialista (entre les quals: la depuració de les llistes electorals, la sortida de la legió, la llibertat dels presos, el redreçament de l'economia, l'Estatut Particular...) no sien simples paraules.

La problemàtica actual

Un problema tradicional de l'illa és la manca de possibilitats de feina, motivada per la mala política del govern, que ha obligat a l'emigració massiva de la població. Aquesta Diàspora els fa agrupar a l'exterior i freqüentment esperen retornar a Còrsega per passar la vellesa. L'emigració fa difícil calcular el nombre de corsos arreu del món i els moviments nacionalistes duen a terme un recensament del Poble Cors amb "el Carnet d'Identitat Cors" que pretén avaluar el nombre dels qui se senten membres d'aquesta nació ocupada. Aumenta la immigració cap a Còrsega de molts francesos, en general homes de negocis i jubilats, i treballadors nordafricans. Aquests dos factors condueixen al genocidi per substitució del poble cors.

La dependència econòmica és total. La indústria corsa no pot competir amb els productes de la metròpoli qu resulten més econòmics. El nombre d'aturats augmenta notablement. El nivell de vida és més car que a França mentre els sous són més baixos. L'artesanat cors, tradicional i quasi desaparegut, avança amb el moviment "Corsicada" en la recuperació dels objectes propis.

El turisme és el sector que ha crescut més els darrers anys però la major part és en mans de capital estranger a l'illa i per tant els beneficis no repercuteixen gaire dins l'illa. Els corsos s'han oposat a diversos projectes per augmentar de manera desproporcionada el nombre i capacitat dels hotels per evitar el perill de "balearització" (terme que per tot arreu té unes connotacions pejoratives) i la destrucció de la seva costa però sobretot perquè consideren l'estructuració del sector com a colonial i els accentua la dependència de l'exterior. Moltes zones agrícoles són en mans de les immobiliàries.

L'accidentada geografia permet la ramaderia (cabres, porcs...) extensiva i altres activitats primàries com l'apicultura i la tala d'arbres. L'agricultura es troba a les valls i a les zones costeres. Sobretot a la Costa Oriental que ha esdevingut una gran productora de vi a conseqüència de la concessió de la major part d'aquestes terres als emigrants francesos del Nord d'Àfrica ("pieds noirs"). Els camperols corsos se senten explotats i s'enfronten constantment als colons francesos que posseeixen les millors terres, prova d'això foren els fets d'Aleria que constituïren un despertar violent del nacionalisme.

La independència energètica és una lluita en marxa contra la central tèrmica del Vazzio i per la potenciació de les energies alternatives com la hidroelèctrica i l'eòlica que s'adapten i posen de relleu la geografia del país.

La lluita per la llengua i la cultura corsa esdevé un factor reivindicatiu general ja que 200 anys d'ocupació francesa amb escolarització obligatòria han intentat, sense èxit, eliminar la llengua i personalitat corsa. El Govern francès ha reconegut, no fa gaire, el cors i ara es poden estudiar facultativament tres hores a la setmana. Les reivindicacions pel bilingüisme i l'ensenyança en cors avancen, així com els moviments culturals i de la canço corsa. La recuperació de la Universitat de Corti, desapareguda des de l'ocupació francesa, és una de les reivindicacions nacionals i enguany ha començat a funcionar de manera provisional. La manca d'Universitat obliga els corsos d'estudiar al continent la qual cosa ha conduït molts d'ells a instal·lar-se fora de l'illa i aleshores la majoria dels quadres superiors de Còrsega són francesos. L'actual projecte és molt crític perquè els nacionalistes volen una Universitat que desenvolupi la cultura pròpia i el Govern vol una universitat francesa a Còrsega. La necessitat del bilingüisme a tots els nivells és una exigència vital per al Poble Cors.

Les carreteres són molt tortuoses i estretes tret de les poques carreteres principals i les zones molt turístiques. El Govern francès intenta eliminar el tren que travessa l'illa però l'oposició de la població va fer fracassar el projecte. Les comunicacions marítimes uneixen amb França, Itàlia i Sardenya. Les aèries (exceptuant els "charters" turístics) uneixen solament amb la metròpoli i a pesar d'haver-hi tres aeroports les condicions són una mica precàries a l'hivern.

Un problema més que posa de relleu el sentit colonialista de l'Estat Francès és la presència a l'illa de la Legió que hi té les vases per intervenir a les zones d'influència francesa a Àfrica. Sovint succeeixen altercats entre legionaris i població civil. L'exèrcit francès realitza moltes maniobres militars a la despoblada zona interior.

La depuració de les llistes electorals i la lluita contra la influència dels clans que tenen la seva clientela política és un dels objectius fonamentals dels moviments nacionalistes que fins ara no participaven a les eleccions generals en considerar-les trucades. L'índex d'abstenció sol ésser molt elevat. Amb la pujada dels socialistes les coses semblen canviar i es depuren les llistes electorals. L'UPC ha anunciat la seva presentació a les properes eleccions.

La Nació Corsa lluita amb força contra totes les mesures colonialistes que l'han intentat i intenten eliminar. El camí és llarg i ple de dificultats però el Poble Cors segueix endavant en la recuperació de la seva personalitat històrica, i la defensa, en tots els aspectes, de la seva illa.

CAMPANET

Que volen fer amb la senyera?

El passat trenta-u de desembre, els nacionalistes campaneters del PSM, ens trobarem amb el fet consumat de que la nostra senyera ja no rompia el vent al balcó del nostre Ajuntament.

Des de les passades eleccions, la senyera estava present el nostre Ajuntament. El col·locaven, fruit del pacte amb l'UCD campanetera, tres banderes: la quatrribarrada, l'estatal i la del "castellet".

Ara, després d'una cridada telefònica al Batlle per part del Consell, la quatrribarrada està emmagatzemada dins de l'armari dels "trastos vells" de la Corporació.

Evidentment, el batlle de l'UCD ha romput el pacte amb nosaltres. Cal demanar-li explicacions i, mentres no

s'aprovi l'Estatut d'Autonomia, exigir que la senyera ocupi el lloc que li pertoca al balcó de l'edifici consistorial.

Els nacionalistes del PSM de Campanet no volem fer-ne una polèmica de la senyera. Senzillament, no volem renunciar als nostres orígens i, el 31 de Desembre n'és una data clau en aquella: el Rei Jaume I amb la senyera per davant, engegava la morisca i convertia la nostra illa al cristianisme. Així com nosaltres no renunciem als pares corporals —perquè són els nostres pares—, així també no podem fer-ho amb els pares espirituals. Aquests no són altres que: la nostra llengua, la senyera, el nostre tarannà... propis de la nostra dissortada terra: Mallorca.

PORRERES

Política d'esquena al poble i molts d'interessos particulars

L'Ajuntament Porrerenc està incomplint sistemàticament totes les propostes de clarificació i transparència promeses pel grup majoritari d'UCD que detenta el govern municipal. A la vegada que dia a dia es practica una política d'il·legalitats en la confecció i tramitació dels distints projectes d'obres que es van realitzant.

Massa vegades estem veient que quan es sol·licita una subvenció a un organisme oficial estan començades i a vegades acabades les obres, per les que se demana la subvenció. No es compleixen les condicions i a un pleno s'ha pogut veure com s'anunciava que una subvenció del Consell Insular de Mallorca era considerada com una dotació excepcional que es podia gastar sense haver de contribuir en partides del propi pressupost municipal, finançant-se al cent per cent o més. O és que no són també del poble els diners del Consell? L'Ajuntament parlant de subvencions destrivia entre uns i altres.

Ni hi ha claretat d'administració; la gent està ben a

les fosques del que fa o deixa de fer el Consistori. Les obres de reforma de l'escorxador municipal semblen ésser un muntatge entre interessos particulars i els del propi batlle, manescal de professió, quan es duen unes millores que pagarà en part l'erari públic i aprofitaran unes poques persones amb fins lucratiu. ¿Per què a tots els indrets de Mallorca els ajuntaments no han volgut acoplar els escorxadors, convertint-los en comarcals i aquí hi ha llum verda per fer-ho, anant-hi mes aviat que de pressa, sabent que això ens costarà a tots i el benefici el tendran uns pocs.

No es pot fer demagogia dient que això donarà feina i es posarà els serveis municipals a un bon nivell. Si, però, a canvi de què? ¿Qui són els que rebran benefici?, no hi ha res clar, con es pot veure, i el que és pitjor: s'està fent política d'espaldes al poble.

Joan Barceló

SINEU

ON ANAM, COMPANYS, ON ANAM?

L'any passat, estimats, ho heu llegit als diaris? Idè sí, una vegada més hem fetes minves. Tots, pràcticament tots, els petits poblets paguesos de l'interior de l'illa, de la plana mallorquina, tira-tira, se'n van a porgar fum, a covar ous nials, a fer cent catifes de punyetes, per ésser clars.

L'any passat, companys, es movien quaranta-cinc veïnats i sols nasqueren vint i set criatures. Bé, el biaix és exactament de deu vint i set.

Es el mateix cas de tots i cada un dels pobles d'enmig. Jo que sé..., Petra, Llubi, Maria de la Salut, Costitx, Sencelles, Sant Joan, Vilafranca, Lloret de Vista Alegre, Montuiri, Algaida, Sineu..., tots, poc a poc es van fosilitzant, emporint, demogràfica i econòmicament. No prosperen per regla general les cooperatives —amb qualque molt honoràble excepció—. El pagès va molt escaladat. Va eixancat, el pagès. Desconfia i amb raó; n'hi han pegades de tot vent, l'han enganyat massa vegades, i està darrera la roca, espectant i moltes vegades gairebé indiferent, desenganyat.

No hi ha inversions. No prosperen per manca de capital sobretot, les lluminoses idees de muntatge de factories de transformació de productes agrícoles. La inversió dels doblers públics fa l'ermús inclús davant fets escandalosos de veritat i palpable perill sanitari. Hi va haver uns quants casos de tifus al nostre poble, l'any passat, ho sabeu? Idè sí. Els camins i quasi-carreteres entre els pobles, mirau, què vos de d'anar a contar, vosaltres mateixos, les eixamplien a empenes els camions transportistes d'una grava que ens menja el paisatge, no ens deixa més que els roissos en jornals, i gràcies, vostres perdonin, que no faltin, i que, deia, grava que serveix per tapar els clots i embellir i maquillar carrers i places d'ajuntaments multimilionaris, i que duri, Senyor, què duri!

La plana mallorquina, lectors, els pobles paguesos de la plana, serena i resignadament caminen cap a la seva desper-

sonalització, la seva quebra, la seva suspensió de pagaments humana i de les altres. Ara ja acceleradament, amb una inèrcia ben visible, ben ostentosa, sofreixen una dolorosa metamorfosi, —dolorosa pels que els estimem i coneixem més o manco la seva evolució històrica, és clar—, es transformen de mica en mica, avui un poquet, demà una miqueta més, en poblacions dormitori, o en nuclis de concentració de jubilats, vàlids i feiners molts d'ells, però gent cansada, a la fi. O en zones de reunió de burgesets kilòmetres de diu-menges i festes de guardar que, de festa en festa, i supòs que imaginant-nos una infra-estructura sanitària i de recollida de fems més perfecta que la que tenim en realitat, ens deixen als més inverosímils racons els seus detritus de plàstic i llaines de fanta, per exemple, mentre cerquen autènticament en la gent, aire no contaminat, terreny per córrer els infants, i un plat del millor fritt del món, ampolla de vi i platàn amb ametlles, trenta duros.

I el que deia abans, també saben reconvertir-se en poblacions-dormitori, per allò de que l'instint de conservació manipulat i dislèptic de qualque ajuntament i de certs estaments pre-autònoms saben que, és molt més fàcil especular amb una parcel·la de dos mil metres quadrats que amb una quater de faves. I d'aquí a quaranta anys, tots calbs, tanmateix. I els doblers són els doblers i del que es tracta és de sobreviure una quantitat d'anys més, tu. I si s'ha de vendre a la mare que ens a parir, se la ven i prou. I a viure, què son dos dies mal comptats!

Això és dur. Això darrer que he escrit és molt dur. Però, què refotrei, aquestes coses, pens, opin, que, o es diuen així, amb ràbia, amb coneixement i ràbia, i l'ort perquè es sentin de ben lluny, o, mirin vostres, de deu vegades nou succeeix que no es pronuncien i tal dia farà un any.

Biel Florit

FELANITX

El consistori i la cultura

Fa algunes setmanes aparagué a primera fulla del setmanari "Felanitx" un anunci dient que l'Ajuntament —amb majoria d'UCD— organitzava un "Curs de Mallorquí" per a tots els interessats. L'anunci estava escrit en bon català, i comunicava que la lliçó inaugural estaria a carrec d'En Josep Antoni Grimalt i Gomila, professor de català a la Facultat de Filosofia i Lletres.

El dia de la inauguració, i abans de la lliçó del Pr. Grimalt, el batlle i el regidor de cultura, tots dos d'UCD, parlaren de la necessitat de potenciar la nostra cultura i la nostra llengua, a la que en cap moment anomenaren de catalana, sino sempre de "nostra". Per les festes i sempre que l'ocasió ho requereix, l'Ajuntament hissa al balcó de la Casa Consistorial unes quatre barres amb castellet.

Després, i tornant a la història del Curs, parlà el Sr. Grimalt de molts i variats aspectes que envoltaven i conformen la llengua catalana. Val a dir també, que les classes d'aquest curs són habitualment impartides p'En Toni Maimó, que no posa en dubte la unitat de la llengua catalana.

A més a més hem de dir que el batlle i al manco dos regidors de "centro" s'han matriculat al curs.

Vet ací exposada la política cultural del partit de la minoria major. M'agradaria saber que pensa la gent matriculada al curs: si creu que estudia "sa llengua mallorquina", sa llengua "balear" o la llengua catalana, o si sols ja no s'enrecorda ni de que nom davant l'extranya actitud dels seus representants municipals.

N. Barceló

C. O. P. E.
MALLORCA

**RÀDIO
POPULAR
DE MALLORCA**

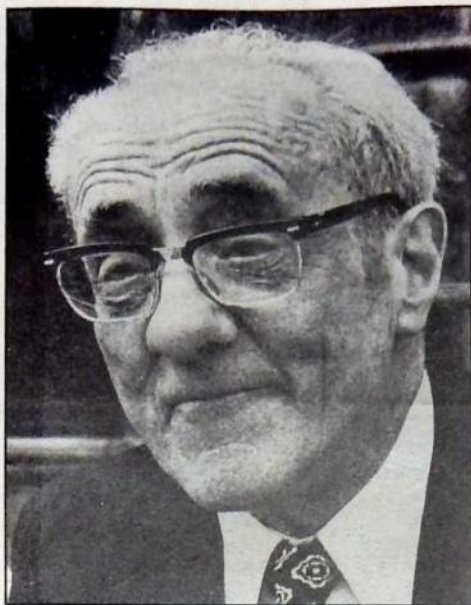
**és popular i és
de Mallorca**

Si heu de comprar cap electrodomèstic veniu a
"SUPERMERCADO DEL ELECTRODOMESTICO"
*** CUINES, * GELERES, * MAQUINES DE RENTAR,**
*** TELEVISORS, etc.**
Carrer Blanquerna, 53. — Ciutat de Mallorca

UN HOMENATGE MERESCUT

Els passats dies 26, 27 i 28 de gener se celebraren diversos actes en homenatge al filòleg Francese de Borja Moll. La iniciativa fou dels Departaments de Català, de la Universitat de la secció de Català de la Escola Universitària d'EGB i de l'Obra Cultural Balear. L'Ajuntament de Palma en fou l'entitat patrocinadora. Els actes consistiren en una sèrie de conferències centrades en la biografia de l'homenatjat i dels seus nombrosos i importants treballs filològics. Els conferenciant foren els lingüistes Antoni M. Badia i Margarit, Joan Veny i Joan Miralles i l'investigador cultural Josep Massot i Muntaner. El darrer dia se celebrà una taula rodona amb la participació de diversos escriptors i, seguitament, un sopar de germanor multitudinari. L'assistència a tots els actes fou molt nombrosa i el nivell de les intervencions tingué una notable altura científica, oscil·lant a la vegada entre el to emotiu i el patriòtic. L'homenatge a Francese de B. Moll —el nom del qual fou donat a un carrer palatà, a l'estudi i defensa de la qual el senyor Moll ha dedicat tots els esforços de la seva vida ben aprofitada. Les múltiples adhesions enviades a l'homenatjat són la mostra de l'existència d'una Mallorca disposada a lluitar per la defensa i normalització de la llengua catalana. Per cert, el conseller de Cultura de la nostra comunitat preautonòmica no envià cap tipus d'adhesió. Tal vegada considera que haver elaborat el Diccionari Català-Valencià-Balear és una tasca política i no científica? L'estomac pancastellanista del senyor Conrado tampoc no digereix bé el veredict de la ciència: la unitat de la llengua catalana és un fet indiscutible que només se polititza quan se'l nega.

Redacció

Cartes a Mallorca Socialista

Eleccions Parlament Gallec: algunes consideracions

Companyes:

Esperem de la vostra consciència socialista i democràtica la publicació a "MALLORCA SOCIALISTA" d'aquestes línies que adjuntam sobre les eleccions al Parlament Gallec.

Les al·lusions que el company Claudio ens ha fet, ara ens obliga a sol·licitar un aclariment públic de la nostra actitud.

Comandaments independentistes i revolucionaris.

Galícia, 7 de gener de 1982.

A "MALLORCA SOCIALISTA", núm. 42 publicueu un article d'en Claudio López Garrido a propòsit de les eleccions al Parlament Gallec.

Volem fer algunes remarques, puix que som al·ludits pel company del Partido Socialista Galego.

En primer lloc, dir que "GALICIA CEIBE" (O.L.N.) en Assemblea Nacional celebrada clandestinament (aleshores érem il·legals) el 22-F de 1981, va decidir: a) Boicotejar tot el procés autonòmic a Galícia i, dins d'aquest, les eleccions al Parlament de Galícia. b) Presentar llistes de candidats en aquestes eleccions, encapçalades per nacionalistes que són a la presó. Aquestes candidatures haurien de fer propaganda a favor de l'ABSTENCIÓ i s'entretirarien de les eleccions.

"GALICIA CEIBE" (O.L.N.)

presentà llistes a A Coruña i a Pontevedra. Llistes encapçalades per militants nacionalistes que són a la presó de Vigo, i hi figuraven altres que han estat processats, en situació de llibertat provisional. La candidatura de A Coruña fou arbitràriament invalidada per la Junta Electoral. La de Pontevedra va romandre.

En segon lloc: els objectius que GALICIA CEIBE (O.L.N.) persegua eren: a) Que l'opció ABSTENCIONISTA, de boicot actiu, tingués accés als mitjans de comunicació; b) Presentar un programa anti-electoral que superés la via autonòmica i que tingués un pregó contingut anti-repressiu, popular i internacionalista.

Ambdós objectius foren aconseguits —ampliament sense dependre ni una mica en propaganda.

Tercer: Quan GALICIA CEIBE (O.L.N.) propugnà l'abstenció ho va fer en considerar que era la millor arma de lluita contra aqueixa ensaronada que és l'Estatut de Galícia i les petites institucions que n'emaneixen. Encara: no acceptem les condicions polítiques d'essota de les quals es celebraren les eleccions. La manca de llibertats democràtiques és un fet: processos i condemnes a periodistes, o cantants com Suso Vaamonde, o historiadors com F. Carballo, són proves de la inexistència

d'una llibertat d'expressió. Les subvencions a l'ensenyança privada-eclesiàstica, les subvencions als sindicats pactistes espanyols, són mostres de favoritisme antidemocràtic. A part d'això, els emigrants gallecs, malgrat haguessin volgut, no varen poder votar. Amb nacionalistes a la presó, seria, per ventura, lògic exercir el vot — un vot, encara, inútil com aquest?

Quart: El poble gallec suportà heroicament, un cop més, una campanya on es repetia fins al límit la crida a votar. GALICIA CEIBE (O.L.N.) considera positiu el percentatge elevat d'abstenció. Invalida els resultats electorals i revela una expressió de resistència històrica. El poble es nega a participar. Cal subratllar que aquest 35 per cent significa el percentatge d'abstenció més alt que hi hagué en una elecció de representants, superior al de les eleccions generals i municipals, i ha estat superat només per l'abstenció gloriosa del Referèndum autonòmic (75 per cent).

Es tracta d'una abstenció conscient. Una manera activa de rebuig d'un sistema sencer, en aquest cas, de l'estat de les autonomies aplicat a Galícia.

Els abstencionistes, a Galícia, constitueixen un camp obert a actituds de ruptura i de progrés. Les eleccions no tenen gaire importància, i

menys encara en un cas com aquest. Són, tothora, un element accessori en el procés d'alliberació nacional. El més important és lluitar cada dia al lloc on cadascú viu i donar una part de la vida per la causa de l'alliberació dels pobles i pel Socialisme.

Cinquè: A la valoració que GALICIA CEIBE (O.L.N.) va fer de les eleccions, mentre saludàvem com un triomf la presència del Bloque-PSG, i, fins i tot, de EG, en el Parlament, fèiem una crida d'atenció quant a la normativa que regiria el funcionament del Parlament i de com els partits espanyolistes prendrien acords a impossibilitar, de fet, una acció mínimament coherent. Va ser així. Els tres diputats del Bloque-PSG i el de EG, amb el del PCE, varen haver de constituir un grup mixte, on es veurien impossibilitats per a complir llur paper de portaveus de les lluites populars amb una decència mínima.

Sisè: En aquestes circumstàncies, la proposta de GALICIA CEIBE (O.L.N.) és demanar a les forces nacionalistes que abandonin el Parlament i es dediquin a un treball de construcció de la necessària Unitat Popular, capaç de superar la crisi actual del moviment nacional-popular.

GALICIA, 7-1-82, Secretariado Prensa e Propaganda GALICIA CEIBE (O.L.N.).

D'UN TEMPS, D'UN PAIS

AL-SABINI

Idris Ibn al-Yamani, més conegut pel seu sobrenom: Al-Sabini, "per mor de l'abundància de savines que hi ha a Eivissa" —segons diu la *Dajira* d'Ibn Bassam (1209)—, és el primer escriptor eivissenc del qual en tenim notícia.

Pertany a una època anterior a la conquesta catalana de les Pitiüses (1235), i Ibn Said al-Magribi en el "Llibre de les banderes dels camps" (1253), antologia de poemes àrabs d'occident, el descriu com "un dels millors poemes d'al-Andalus". Aquest autor dedica tota la secció quarta i última —les Illes— al poeta eivissenc, i afegeix: "Aquí s'acaba aquesta secció, perquè no trob a l'illa de Mallorca, malgrat la seva grandària, un poeta els versos del qual escaiguin per a ser inclosos en aquesta col·lecció".

Al-Sabini fou l'autor d'una extensa *qasida* on celebrava un dels reis que manaren a Dènia i a les Illes, així com de diversos poemes com "Els gots", o un on descrivia les dargues. Els seus poemes foren molt sol·licitats, i tots aquells als qui dedicà algun, hagueren de desembutxacar quantitats considerables. "Fou —en paraules d'Adh-Dabbi Idris— un poeta il·lustre i savi, protegit i retribuit pels reis".

Retalla i envia a

mallorca socialista

C/. Temple, 7 Ciutat

Tel. 22 14 14

MALLORCA SOCIALISTA

C/. Temple n.º 7 - Ciutat de Mallorca - 1

Tels. 22 14 14 - 22 16 26

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____

Adreça _____

Població _____ Tel. _____

M'interessa una subscripció.

☐ Anual 500 ptes.

☐ Anual 1.000 ptes. (Ajuda)

Forma de pagament:

☐ Rebut domiciliat a un Banc

Banc _____ Suc. _____

Compte n.º _____ Titular _____

☐ Enviaré l'import { Taló n.º _____

Gir Postal _____

Signatura, _____

Per la vostra comoditat (i la nostra) domiciliem els pagaments al banc.

LLIBRES

CARME RIERA, Eròtica encisadora

A "Te deix, amor, la mar com a penyor" i "Jo pos per testimoni les gavines", entre d'altres, Carme Riera afegeix ara "Epitètis tendríssims".

Es aquesta obra un aplec de set narracions de cuina eròtica, presidides totes elles

per un humor finíssim, quasi bé podriem dir que d'un estil molt anglès.

Si bé Carme Riera en les seves obres anteriors ja s'inicià en la descripció del món dels sentits, dels milers de matèries que poden en ells observar-se i, perquè no, del plaer que dells en treu

l'individu, és en "Epitètis tendríssims" on l'escriptora mallorquina es llança a la narració eròtica oberta i sense gens de vacil·lació.

"Epitètis..." és altra vegada més l'obra d'àgil lectura i amb el llenguatge madur i precisiós a que ens té acost-

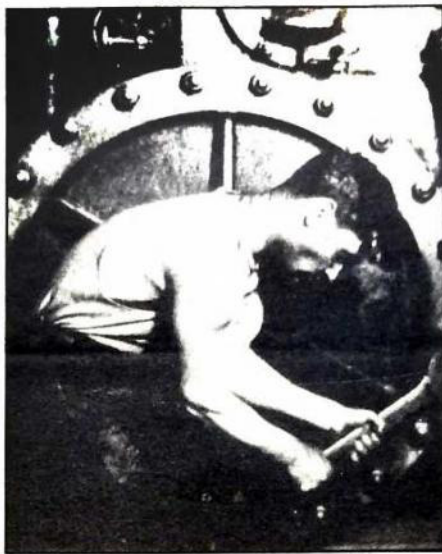
tumats Carme Riera. Sense cap dubte, podem dir que l'autora assoleix plenament les fites marcades en el pròleg: "Durant segles el sexe guiribé no ha existit per a la majoria, "decent", de nosaltres (les dones)... Naturalment volia demostrar el contrari".

L'acord signat l'estiu passat entre Govern, CEOE i Central Sindicals (CCOO i UGT) en l'intenció d'afrontar el tema de l'atur i de l'ocupació amb un esforç col·lectiu de les parts implicades, potser objecte important d'anàlisi una vegada transcorregut aquest temps i ara que precisament és l'època que es negocien la majoria dels convenis.

Per part de la patronal CEOE és clar que ja poc després d'haver signat els pactes va començar a regular en la seva actitud amb la retirada momentània que va fer de la comissió de control i seguiment de l'acord, tot i adduint motius gens ni mica clars. És evident que l'intenció de la CEOE a l'hora de signar-los era —i és— aconseguir per part dels Sindicats un pacte en la banda salarial (del 9 per cent al 11 per cent fou l'acord) en tot el que això garanteix en el seu benefici, la resta de punts inclosos al ANE sent temes ja més complexos i fins i tot alguns d'ells declaracions de principis, poden ser objecte de "matitzacions", si més no, de difícil control i seguiment.

Per part dels Sindicats i més en concret per la UGT signifiquen una continuació de l'AMI signat fa dos anys entre UGT i CEOE i que tan bons resultats "electorals" va significar-li, al donar una imatge pública de "moderació i sacrifici" que per altra banda tant li convé al PSOE, per atreure un determinat sector electoral.

Per part de CCOO, malgrat la forta discussió interna sobre la conveniència de signar-lo o no. Significa en certa manera un canvi substancial respecte a la negativa anterior de no voler acceptar l'AMI, el terreny perdut

A més, el pacte establert entre abdues Centrals Sindicals, al marge de l'ANE, amb el Govern perquè aquest les subvencionés amb 2.400 milions de ptes. a repartir en tres anys. Foren també i sens dubte, factors decisius a l'hora de la signatura.

ALGUNS ASPECTES DEL CONTINGUT DEL PACTE

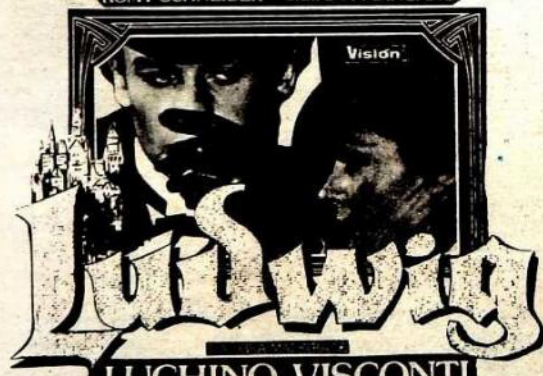
Podem remarcar l'acord arribat en la necessitat de fomentar l'ocupació dels joves, necessitat d'evitar el

Pel que fa a les il·les i més concretament a Mallorca, tots sabem que la crisi econòmica aquí té un fonament bàsic i és la crisi del sector de l'hostel·leria i per tant de totes les empreses que d'una manera directa o indirecta hi estan relacionades. És necessària una reestructuració del sector per tal de combatre aquesta crisi, i en tot cas, cercar altres sortides, que tanmateix però passen per un ANE que "harmonitza" la difícil situació econòmica estatal. La nostra realitat és diferent a la d'altres indrets de l'Estat Espanyol i per tant s'han de cercar unes solucions diferents i concretes per a cada lloc.

Concretament, val a dir, que el marge del contingut aquest pacte social, una vegada més —recordem els Pactes de la Moncloa— no s'acomplirà. Entre altres raons perquè arribat al cas, hauria d'existir una actitud decidida per part del Govern, però com ja hem sentit moltes vegades als diferents representants de l'oposició, aquest Govern no té cap casta de credibilitat. I si com suposam això es produeix, una vegada més els mateixos representants dels treballadors hauran ensopegat amb la mateixa pedra de sempre, una pedra que es cap amolar a les circumstàncies quan li convé i que s'haurà aprofitat d'uns Sindicats i de rebot es clar de tot els treballadors perquè aquest seran en definitiva els qui seguiran suportant la greu crisi. Allò que és diu la "socialització de pèrdues" dins una economia i un sistema capitalista.

Darrers dies

HELMUT BERGER • TREVOR HOWARD
ROMY SCHNEIDER • SILVANA MANGANO

LUCHINO VISCONTI
(LUIS II DE BAVIERA) 2.ª Part

**SEGUIM
OFERINT
EL MILLOR
CINEMA**

Estrena dia 11

UN GENIO... UN LOCO... UN DIOS ...NIIJNSKY.

NIJINSKY

VIVE.
NO SE MUEVE. NO RESPIRA.
NO HAY SITIO DONDE
ESCONDERSE.
TE ENCONTRARA.

PROFECIA MALDITA

PARAMOUNT PICTURES PRESENTS A FILM BY JOHN DAHLQUIST "THE MAN WHO KNEW TOO MUCH" STARRING ALICE BRUNO, JAMES FENNER, AND JAMES HANCOCK. MUSIC BY JAMES NEWTON HOWARD. COSTUME DESIGNER: JAMES HANCOCK. EDITOR: JAMES HANCOCK. PRODUCTION DESIGNER: JAMES HANCOCK. EXECUTIVE PRODUCERS: JAMES HANCOCK AND JAMES HANCOCK. PRODUCED BY JAMES HANCOCK. WRITTEN BY JAMES HANCOCK. DIRECTED BY JOHN DAHLQUIST.

Brutal, Cruda, Atroz, Escalofriante, **iiVERIDICA!!**

RESPONDA AL TELEFONO

**El sabe que
está sola!**

Crown International Pictures presenta
'NO RESPONDA AL TELEFONO'
 James Westmoreland - Flo Gerrish - Ben Frank

by Nicholas Worth *columnist*

METACOLOR

TOTS ELS DISSABTES, DIUMENGES I FESTIUS, MATINAL A LES 11'15